

Nagyböjt IV. vasárnapja – 2013. március 10. – C év

Egy nagyvárosi fickó el akarta adni a szüleitől örökölt vidéki házat. Felkereste egy költő barátját, és megkérte, hogy fogalmazzon meg neki egy hirdetést, amelyet közzétehet az újságokban és az Interneten is. „El akarom adni azt az ócska kis viskót, ahol a szüleimmel latunk gyerekkoromban. Írnál nekem egy hangzatos hirdetést?” A költő ezt írta: „Vidéki vityilló eladó, hajnali pacsirtaszóval, zöld erdővel és tiszta vizű, csobogó patakkal. A házat beragyogja a felkelő Nap, a veranda hűs árnyéka pihenésre csábít. Estéknként tücskök és pislákoló csillagok kívánnak jó éjszakát.” Pár hét múlva a költő újra találkozott a barátjával és megkérdezte tőle: „No? Eladtad a vityillót?” A fiatalember így felelt: Nem, másként döntöttem. Amikor elolvastam a soraidat, elgondolkodtam, és rájöttem, hogy minden szó igaz. Ráébredtem, hogy milyen nagy kincs van a birtokomban, és már nem akarok megválni tőle.”

Vajon ha a tékozló fiú az elszakadás előtt is felismeri, mekkora kincs az atyai ház békéje, biztonsága és szeretete, akkor is útnak indult volna? Aligha! Sajnos sok esetben csak akkor ébredünk rá, micsoda kincs számunkra egy-egy emberi kapcsolat, egy-egy túlságosan is megszokott, talán megunt szokás, vagy életforma, ha már a romjai fölött szánakozunk. A mai evangéliumból, a tékozló fiú méltán híres példabeszédéből a két főszereplőnek, a bűnös fiúnak és a szerető, irgalmas atyának a személyiségéből szeretnék kiemelni néhány vonást. A fiú a mindenkori bűnös, köztük én is. Az atya pedig az Isten, aki szüntelenül megbocsátást kínál.

1. A fiú, aki elszakad.

- A fiúnak nincs vádja az apja ellen. Nem szenvedett el tőle sérelmeket, amiket megtorolni kellene. Ő csupán el akar menni. Nem találhat hibát az apjában (legfőlegbb átlátszó módon ráfoghat valamit). Ő egyszerűen önző, a saját útját akarja járni. Fájóbb ez az “oktalan” hálátlanság, önzés, mint a másik valamilyen hibája miatti szakítás. Istennel szemben valójában mindig ilyen a bűnünk: oktalan szeretetlenség, hálátlan elfordulás.

- A tekintély elutasítása a fiú magatartásában. Mindig is jellemző, de napjainkban különösen is tipikus irányultság. Pedig az ember nem mondhatja egyszerre: “szeretlek,” és hogy független akarok lenni tőled”. A második kijelentés megsemmisíti az elsőt. Aki szeret, önként függeni akar. (Varillon: Isten alázata és szenvedése.)

- Az örökség: mindaz a képesség, adottság, jóra irányultság, amit a teremtésben és az emberek szeretete által Istentől kapunk, hogy az üdvösség elnyerésére fordítsuk. Az ember azonban fordíthatja mindezt a rosszra is: ezt jelenti az eltékozlás. Az Istentől elszakadó, tékozló életmód vége mindig a keserű elmagányosodás, a csalódások sora, a korábban finomnak, értékesnek tűnő evilági dolgok, értékek moslékká silányosodása. Amiről azt hittük, hogy elegendő a boldogságunkhoz, abból élvezhetetlen moslék lesz.

- A hazaindulás indoka: visszaemlékezés arra, hogy milyen jó volt az atya házában. Ezt csak utólag ismerik fel legtöbben, a moslékos vályú mellett.

2. Isten megbocsátó szeretete, alázata - az Atya nem tud más lenni, mint Atya.

- Isten irgalma egy állandó tulajdonság, nemcsak olykor megnyilvánuló cselekedet. Az irgalomra való készség benne van a már a teremtésben, az életadásban és a fiú elengedésében is, nemcsak visszafogadásában.

- Isten szeretetének fontos jellemzője az ingyenesség. Az atya magatartásában a szeretet tisztaságát, szabadságát, a számítás hiányát csodálhatjuk meg. Isteni az a szeretet, amely elég erős ahhoz, hogy ne követelje a kölcsönösséget mint tartósságának feltételét. Ezt a szeretetet alázatosság burkolja be, ezért kitart, önmagával egyenlő, hűséges marad a szeretett személy

válaszának ingadozásai közepette is. Egyedül Isten tiszteli feltétlenül az ember szabadságát, ezért sohasem kiabál, nem erőlteti rá akaratát az emberre. A fiú elengedése az örökséggel együtt erről az alázatos szeretetről árulkodik.

- Az atya nem kutat a fia után, nem erőlteti "utána" magát. Látszólag nem is érdekli, mi történik. Pedig mindennap lesi, várja a hazatérőt. Isten diszkréciója megdöbbenő: rejtve marad, mert tiszteli az ember szabadságát.

- Ugyanakkor az atya otthon maradása, látszólag tétlen várakozása azt is jelenti, hogy tekintély a helyén marad. A megbocsátás nem jelenti azt, hogy egy vályúból eszünk ezután. Aki igazán szereti az ellene vétkező, helytelen úton járó gyermekét, házastársát, barátját, kedvesét, az nem próbálja „visszavásárolni” a szeretetét azzal, hogy megenged neki olyasmit, amit eddig nem, hogy helyeslően bólogat arra, ami rossz a másokban. Ha az atya "lealacsonyodna" fia szintjére, az nem tudna hová hazatérni.

- A megbocsátáshoz, visszafogadáshoz szinte nagyobb hatalom kell, mint a teremtéshez. Valóságos újjáteremtés ez. A visszafogadó Atya magatartásából hiányzik minden felsőbbrendűség - az alázatos nem aláz meg senkit. Itt a nagyobb hajol meg tisztelettel a kisebb előtt.

- Ez az alázatos, ingyenes szeretet váltja ki a fiúból a szintén ingyenes hálát, az Atya iránti egyre tisztuló szeretetet. Bár mindannyian, akik megbocsátásra szorulunk, felismernénk és értékelnénk az Irgalmas Atya szeretetét, s a Nagyböjti szent időben megtisztulnánk bűneinktől az Ő ölelő karjaiban!